

Arne Melchior (CD):

Når der begås fejl og den/de vel og mærke bliver opdaget, er der jo et par ting, der er ret væsentlige, og det er for det første, at fejlen bliver erkendt. Og det er jo tilfældet i det problemkompleks, vi behandler her. Ministeren redegjorde for sin erkendelse af fejlen i marts i år, men det er sikkert også sket tidligere end i marts. Så det er altså kommet på plads.

Dernæst er det selvfølgelig meget vigtigt, at fejlen bliver rettet, og at man sikrer sig så godt, som det nu er gørligt, mod, at den eller en tilsvarende ikke gentages.

Jeg vil tillade mig at være af den mening, at fejlen i det foreliggende tilfælde er rettet.

En garanti mod nye fejl af lignende art er der ingen mennesker der kan give, for det kommer an på, hvor, hvornår og under hvilke omstændigheder det foregår, og hvilken indsigt det er muligt at få. En garanti kan man ikke give, men jeg synes, at der fra udenrigsministerens side er taget de skridt, som *kan* tages – som har været nødvendige at tage, bevares – og som er mulige at tage, og det har udenrigsministeren jo redegjort for i sin besvarelse af forespørgslen.

Det er så også grunden til, at CD, som jo for øvrigt er medforlagsstillere af et andet dagsordensforslag, aldrig ville kunne stemme for det af forespørgerne stillede dagsordensforslag, for det går jo netop ud på få rettet de ting, der kan rettes. Og når det nu altså alt sammen er foregået og yderligere fortsat foregår gennem de nævnte attachéer osv., mener jeg ikke, at der er god mening i at vedtage en dagsorden om, at noget skal ske, som alt er sket.

Jeg har egentlig ikke meget andet at tilføje. Men lidt inspireret af hr. Helge Adam Møllers citat af et meget kendt ordsprog om at fejle og at fremture i at fejle, vil jeg da også divertere forsamlingen med noget af vor ordsprogsskat om at fejle.

Heiberg, som jeg for nylig havde lejlighed til at citere herfra, står i »Bevingede Ord« citeret for: »Stor i fortrin, stor i fejl«. Og det angives, at han har det fra Peder Syvs »Store herrer, store fejl«.

Så hvis vi har en stor herre som udenrigsminister – og det har vi da i mere end én forstand – kan der altså også forekomme store fejl. Men igen: at erkende dem, at rette dem og at sikre sig imod dem må være opgaven, og den mener vi i CD er blevet løst.

Men hvad kan vi så lære af denne fejl, ud over at der er foretaget det, som skal og bør foreta-

ges? For det, der er sket, har ikke kunnet undgå at smerte mange af os. Jeg synes, at det går igen på tværs af ordførerkredsen og partifarverne, at man ikke har haft det alt for godt med denne her sag, og det er jo kun naturligt.

Og så er der altså af fejl af den her skete art en lære at drage ud over i almindelighed at sige, at det ikke må gentage sig – hvad det altså under visse uheldige omstændigheder kan komme til – og det er at udvise den alleryderste grad af forsigtighed og under alle omstændigheder lade tvivlen komme de personer til gode, som har deres sag til behandling.

Derfor har jeg også slået et andet kendt ordsprog om forsigtighed op: »Forsigtighed er en borgmesterdyd.« Det kunne måske så også være en ministerdyd. Holberg lader i »Den politiske Kandestøber« von Bremen sige: »Vi haaber, han i Mildhed, Forsigtighed og Aarvaagenhed ikke skal give nogen af sine Forgængere« – som borgmestre – »noget efter.«

Det skal så være min opfordring: Mildhed, forsigtighed og årvågenhed, således at mulige fejl, om jeg så må sige, rettes, inden de sker, altså forhindres i at ske, derved at man viser mildhed, forsigtighed og årvågenhed. Og det er ikke sagt specielt til udenrigsministeren eller hans stab; det er også sagt til øvrige myndigheder, som beskæftiger sig med den slags spørgsmål, og som jo meget vel er opmærksom på, hvor vanskeligt det er at komme ind til kernen og til en absolut viden. Da er det godt at vise mildhed, forsigtighed og årvågenhed.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for deres indlæg i debatten. Jeg finder på trods af selvfølgelig tydelige meningsforskelle om dagsordenen, at det gennemsyrrer debatten, at vi her beskæftiger os med et område, hvor vi har brug for netop de egenskaber, som hr. Melchior sluttede med at fremhæve: mildhed, forsigtighed og årvågenhed.

Hr. Søren Søndergaard fremsatte det synspunkt, at når nu Europa-Parlamentet og Europarådet havde udtalt sig om desertørsspørgsmål, måtte vi ikke overhøre det, og det synes jeg er rigtigt. Udtalelserne indgår jo som offentlige dokumenter i hele vurderingen af sager. Vi kender til disse udtalelser.

Men Flygtningeævnets for sin del kan jo ikke lade sig diktere af, hvad Europa-Parlamentet vedtager. Flygtningeævnet må basere sig på loven, og hvad der står i den danske udlændin-